

РЕШЕНИЕ

№ 12808

гр. София, 01.04.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 57 състав, в публично заседание на 24.03.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Людмила Коева

при участието на секретаря Елена Георгиева, като разгледа дело номер **12199** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – чл. 178 от Административно процесуалния кодекс (АПК) във вр. чл.10а, ал. 4, във вр. чл. 9а, ал. 2, т. 4 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ).

Образувано е по жалба на Р. Е. /Р. Е./, гражданин на Република Т., [дата на раждане] в [населено място], Република Т., чрез адв.Д. С., против отказ за издаване на виза „D“ от 03.11.2025 г., издаден от Н. Х. Б., втори секретар, КДЛ, Канцелария на Посолство на република България в [населено място], Република Т., издаден на основание чл.10, ал.1, т.17 от ЗЧРБ.

В жалбата се сочи, че в постановения отказ административния орган не е изложил фактическите основания относно липсата на предпоставките по ЗЧРБ. Същият бил написан с много съкращения и това е оставило у жалбоподателя неразбиране на „изключително кратките“ мотиви. Допълнително се твърди, че постановения административен акт се явява и несъответствен на прогласеното в чл.8, ал.1 от ЕКПЧ право на зачитане на личния и семеен живот, издаден бил в нарушение на основните права на ЕС и ЕКПЧ и чл.3 от Протокол №4. Жалбоподателят моли съда да отмени обжалвания административен акт като незаконосъобразен и необоснован, както и да му бъдат присъдени сторените по делото разноски.

В съдебно заседание жалбоподателят - редовно призован, не се явява и не се представлява.

Ответникът - втори секретар, КДЛ, Канцелария на Посолство на република България в [населено място], Република Т., редовно призован, не се явява и не се представлява.

СГП – редовно уведомена, не изпраща представител.

Административен съд – София град, като прецени доводите на страните във връзка със събраните по делото доказателства, намира от фактическа страна следното:

На 31.07.2025 г. Р. Е. /Р. Е./, гражданин на Република Т., [дата на раждане] в [населено място], Република Т., е подал заявление №25/4819 за издаване на виза „D“ на основание чл.24, ал.1, т.18 от ЗЧРБ.

По делото са представени като доказателства: лична карта и международен паспорт на жалбоподателя, издадени от Република Т.; Удостоверение за сключен граждански брак на жалбоподателя с българската гражданка Г. А. А.; договор за наем от 09.07.2025 г. на недвижим имот, намиращ се в [населено място], [улица]; нотариален акт за собственост на недвижим имот, намиращ се в [населено място], [улица]; декларация по чл.2, ал.6 от ЗЧРБ на Г. А. А.; декларация от Г. А. А., че ще осигури финансова издръжка, битова издръжка и жилище за живеене на съпруга си Р. Е. /Р. Е./ и ще живеят заедно в едно домакинство в [населено място], [улица]; свидетелство за съдимост, издадено от Република Т., от което се установява, че жалбоподателят не е осъждан; препис – извлечение от регистъра по гражданско състояние на общ. С., Република Т..

На 03.11.2025 г. е постановен оспореният отказ за издаване на виза за дългосрочно пребиваване (виза вид „D“), издаден от Н. Х. Б., втори секретар, КДЛ, Канцелария на Посолство на република България в [населено място], Република Т., мотивиран с основание по чл. 10, ал. 1, т. 17 ЗЧРБ – не е доказал достоверно целта и условията на заявеното пребиваване или транзитно преминаване, или летищен транзит.

Разглеждайки подаденото заявление, компетентният административен орган е установил и отбелязал в допълнителни забележки, че представените от апликанта документи и направени изявления не доказват надеждно и убедително целта на заявеното пребиваване. При проверка било установено, че съпругата на апликанта живее в А. и не е открита на посочения адрес. Семейството е регистрирано на различни адреси, следователно не обитават едно домакинство.

Като доказателства по делото са приети Заповед № 95-00-26/16.01.2025 г., с която Министърът на външните работи, на основание чл. 34 от Наредбата за условията за издаване на визи и определяне на визовия режим е определил длъжностните лица, които вземат решения за отказ за издаване на виза на основание чл.10 от ЗЧРБ; Заповед № 17/28.07.2025 г. на генералния консул на Република България в Република Т., с която Н. Х. Б. – консулско длъжностно лице, е определен с правомощия да взема самостоятелни решения за издаване на виза, отказ и изпращане за съгласуване или за извършване на допълнителни проверки по подадените заявления за издаване на визи.

Прието е като доказателство по делото и писмо рег.№М-12575/17.12.2025 г. от Държавна агенция „Национална сигурност“, с което уведомяват съда, че съгласувателната процедура по заявлението за виза на апликанта е осъществена от Териториална дирекция „Национална сигурност“ - [населено място], като е изразено положително становище в Националната визова информационна система, тъй като апликанта не е бил идентифициран като заплаха за националната сигурност.

По делото е депозирана справка с рег.№272р-259999/24.10.2025 г. на ОДМВР Х., в която е посочено, че в АИС “Издирвателна дейност и Н.ШИС II” към момента има данни за наложени ограничителни мерки на чуждия гражданин, както и административнонаказателни такива. От извършена справка в АИС - МВР “Граничен контрол“ е установено, че апликанта няма посещения в Р България през 2025 г. Предвид изложеното е изразено мнение да се откаже издаване на виза за дългосрочно пребиваване вид „D“ основание по чл. 10, ал. 1, т. 17 ЗЧРБ – налице са съмнения относно декларираното трайно установяване в страната. Към справката е приложено копие на докладна записка от мл.ПИ група „Миграция“ ОДВМР Х., според която е извършено два пъти посещение на посочения за адрес за пребиваване на чужденеца в [населено

място] [улица] – при първото посещение е установена съпругата му Г. А., която представила писмени документи, а от проведения с нея разговор било установено, че същата живее на настоящия си адрес в А., където и работи; при повторно посещение на адреса не е бил установен никой от съпрузите, проведен бил разговор със съседка, която заявила, че не е виждала Г. А. повече от месец, като същата ѝ била споделила, че след полицейската проверка ще се върне в А., където живее и работи. В резултата на проверката е обоснован извод, че съпругата на чужденеца живее в А. (което се потвърждавало и от справка в АИС “БДС”), а не на посочения за пребиваване адрес в [населено място], поради което съпрузите не живеят в едно домакинство.

При така установеното от фактическа страна, съдът стигна до следните правни изводи:

Оспорения административен акт е връчен на кандидата на 06.11.2025 г. Жалбата, по която е образувано настоящето съдебно производство е подадена на 18.11.2025 г. - в срока по чл.149, ал.1 АПК, срещу подлежащ на оспорване пред съд акт по чл.10а, ал.4 ЗЧРБ, от лице, чиито интереси той засяга неблагоприятно. По силата на чл.10а, ал.4 ЗЧРБ отказите за издаване на визи за дългосрочно пребиваване не подлежат на обжалване по съдебен ред, освен когато лицето претендира засягане на основни права и свободи по Европейската конвенция за правата на човека. В случая жалбоподателят твърди да е налице такова засягане, поради което жалбата е процесуално допустима.

Разгледана по същество, същата е основателна.

Съдът намира, че оспореният отказ за издаване на дългосрочна виза вид „D“ е издаден от компетентен административен орган. Съгласно разпоредбата на чл.9г, ал.1 от ЗЧРБ и чл.10, ал.1 от НУРИВОВР, визите се издават от дипломатическите и консулските представителства на Република България или от такива представителства на друга държава-членка на Европейския съюз, с която Република България има сключено споразумение за представителство за приемане на заявления за визи и за издаване на визи. В тази връзка по делото са представени Заповед № 95-00-26/16.01.2025 г., с която Министърът на външните работи, на основание чл. 34 от Наредбата за условията за издаване на визи и определяне на визовия режим е определил длъжностните лица, които вземат решения за отказ за издаване на виза на основание чл.10 от ЗЧРБ; Заповед № 17/28.07.2025 г. на генералния консул на Република България в Република Т., с която Н. Х. Б. – консулско длъжностно лице, е определен с правомощия да взема самостоятелни решения за издаване на виза, отказ и изпращане за съгласуване или за извършване на допълнителни проверки по подадените заявления за издаване на визи.

Спазена е установената писмена форма на административния акт: отказът е на стандартен формуляр за уведомление и обосновка на отказ за издаване на виза, анулиране или отмяна на виза.

Основанията за отказ за издаване на виза са регламентирани в чл.10 ЗЧРБ и чл.34 НУРИВОВР, като съгласно последната норма не се издава виза на чужденец, когато е налице едно от основанията, посочени в чл.10 ЗЧРБ. За отказа се съставя формуляр в два екземпляра по образец, съгласно Приложение № 7, който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство или от упълномощено от него лице, а в случай на издаване на виза на границата – от ръководителя на органа по чл.10, ал.2 или от упълномощено от него длъжностно лице. В този формуляр се вписват мотивите, като се посочва основаниято за отказа, без да се вписват съображения, засягащи интересите на националната сигурност и се удостоверява датата на връчване/изпращане на заинтересуваното лице.

Съгласно разпоредбата на чл.10, ал.1, т.17 от ЗЧРБ отказва се издаване на виза или влизане в страната на чужденец, когато не докаже достоверно целта и условията на заявеното пребиваване или транзитно преминаване, или летищен транзит. За да бъде издаден благоприятен

административен акт – виза, за всеки един подал заявление молител следва да бъдат кумулативно налице двете фактически основания – от една страна да бъде доказана целта на престоя, а от друга страна – условията за него. В разглеждания случай административният орган е възприел, че не са доказани по безспорен начин предпоставките, визирани в разпоредбата на чл.10, ал.1, т.17 от ЗЧРБ. Мотивирал е издадения отказ с това, че за лицето налице са съмнения относно декларираното трайно установяване в страната. Представените от апликанта документи и направени изявления не доказвали надеждно и убедително целта на заявеното пребиваване. При извършената проверка било установено, че съпругата на апликанта живее в А. и не е открита на посочения адрес. Семейството е регистрирано на различни адреси, следователно не обитават едно домакинство.

Разпоредбата на чл.15, ал.1 от ЗЧРБ предвижда, че виза за дългосрочно пребиваване със срок на валидност до 6 месеца и с право на пребиваване до 180 дни може да бъде издадена на чужденец, който желае да получи разрешение за продължително, дългосрочно или постоянно пребиваване в Република България на едно от основанията, посочени в този закон.

Съдът намира за доказано обстоятелството, на което е подадено заявлението от апликанта, а именно чл.24, ал.1, т.18, според която норма разрешение за постоянно пребиваване могат да получат чужденците, които притежават виза по чл. 15, ал. 1 и които са членове на семейството на български гражданин и произхождащите от чужбина документи, които удостоверяват семейните връзки и правото на издръжка, са признати и регистрирани или допуснати за изпълнение по реда на българското законодателство.

По делото са представени достатъчно писмени документи, доказващи че апликанта Р. Е. е съпруг на Г. А. А. от 2017 г., писмени декларации от съпругата му, че споделят едно домакинство в [населено място], декларация от Г. А. А., че ще осигури финансова издръжка, битова издръжка и жилище за живеене и др., които не бяха оборени от ответника по категоричен начин. Ответната страна е стигнала до извод, че лицата не живеят в едно домакинство, като в допълнителните забележки на отказа е отбелязано, че при проверка било установено, че „съпругата на апликанта живее в А. и не е открита на посочения адрес“, което противоречи на представените по делото писмени доказателства. Видно от представената по делото докладна записка от мл.ПИИ група „Миграция“ ОДВМР Х. обаче, на посочения за адрес за пребиваване на чужденеца в [населено място] [улица] било извършено два пъти посещение, като при първото посещение е била установена съпругата му Г. А., която представила писмени документи и с която бил проведен разговор (препис от протокола за проведеното интервю не се съдържа в административната преписка, нито се представи в съдебното производство по делото).

На следващо място, съгласно чл. 24, ал. 2 ЗЧРБ и чл. 29, във връзка с чл. 14, ал. 1, т. 3 ППЗЧРБ, за получаване на разрешение за продължително пребиваване лицата следва да имат осигурено жилище, за което представят доказателства. Нито в ЗЧРБ, нито в правилника за прилагането му съществува изискване чужденецът, кандидатстващ за разрешение за продължително пребиваване, да е длъжен да пребивава постоянно на декларирания от него адрес или за някакъв минимален срок /за разлика от изискването по чл. 25, ал. 1, т. 5 ЗЧРБ, когато се кандидатства за разрешение за постоянно пребиваване/. Достатъчно е да са налице данни, за това, че кандидатстващият има на територията на страната жилище, което той може да обитава безпрепятствено, когато реши. От събрания по делото доказателствен материал безспорно се доказва, че Р. Е. има осигурено жилище на адрес в [населено място] [улица].

Ирелевантно е в случая, че съседката К. Д. Я., която живее на адрес [улица], и с която са разговаряли проверяващите при повторното си посещение на адреса, с отбелязване, че това лице не е достатъчно индивидуализирано, вкл. и от кога живее на посочения адрес, не е виждала

заявителя на декларирания адрес. От една страна, това не означава, че заявителят не живее или пребивава там, т.е. твърденията на К. Д. Я. не са годни да докажат, че чужденецът не е бил на адреса нито един ден, а от друга, законодателят въвежда изискването единствено да бъде осигурено жилище, не и за уседналост, каквото е поставено към постоянно пребиваващите. Ако се приеме като единствено основание за отказа твърдението на съседката, това означава всъщност, че лицата, които подават заявления за получаване на разрешение за продължително пребиваване за първи път, винаги ще получат отказ, тъй като би било обективно невъзможно съсед на посочения адрес на осигуреното жилище да ги познава, респ. да ги е виждал.

Решаващият орган е следвало да съобрази принципа на пропорционалност между личния интерес и интереса на обществения ред и обществената сигурност, принципите на чл. 8 от ЕКПЧ. Подобна преценка не е извършена от органа, който не е изложил твърдения поради каква причина въпреки наличието на брак и деклариран адрес, е дал приоритет на обществения интерес пред личния такъв.

По изложените съображения обжалваният отказ е незаконосъобразен и като такъв е дължима отмяната му. На основание чл. 173, ал.2 АПК преписката следва да се изпрати на компетентния административен орган със задължителни указания по тълкуването и прилагането на закона. При новото разглеждане на заявлението на жалбоподателя административният орган трябва да извърши преценка на относимите факти и обстоятелства в контекста на приложението на ЗЧРБ и разпоредбите му, съответстващи на посоченото от заявителя основание за издаване на виза и съобразно мотивите на настоящото решение.

С оглед изхода от спора на основание чл. 143, ал. 1 АПК в полза на жалбоподателя следва да бъдат присъдени разноски в общ размер на 710 лева, от които 10 лв. държавна такса за настоящото съдебно производство и 700 лв. адвокатско възнаграждение, уговорено и платено в брой съгласно договор за правна защита и съдействие. Предвид влизането на Република България в еврозоната от 01.01.2026 г. тази сума следва да бъде изчислена по курса на БНБ за едно евро - 1.95583 лева, или сумата, която следва да се присъди в полза на жалбоподателя е в размер на 363,02 евро.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 1 и ал. 2 АПК, Административен съд – София град, Трето отделение, 57-ми състав

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ по жалба на Р. Е. /Р. Е./, гражданин на Република Т., [дата на раждане] в [населено място], Република Т., чрез адв.Д. С., отказ за издаване на виза D от 03.11.2025 г., издаден от Н. Х. Б., втори секретар, КДЛ, Канцелария на Посолство на република България в [населено място], Република Т., издаден на основание чл.10, ал.1, т.17 от ЗЧРБ.

ИЗПРАЩА преписката на втори секретар, КДЛ, Канцелария на Посолство на република България в [населено място], Република Т., за ново произнасяне по искането за издаване на виза, съобразно мотивите на настоящото решение.

ОСЪЖДА Министерство на външните работи на Република България да заплати на Р. Е. /Р. Е./, гражданин на Република Т., [дата на раждане] в [населено място], Република Т., 363,02 евро разноски по делото.

РЕШЕНИЕТО подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.